

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016r.

sprawy **A. G.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w B.,

z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.,

z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt III K [...],

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego A. G. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. III K [...], uznał A. G. za winnego popełnienia 4 przestępstw z tym, że jedno zostało zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt I a/o), za które została wymierzona kara roku pozbawienia wolności. Natomiast co do trzech pozostałych przestępstw zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. (pkt II, III, i IV a/o) Sąd uznał, że zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł

karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz środek karny na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, wyrokiem z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. IV Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok i obniżył wymierzoną oskarżonemu karę łączną do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami jedynie w 1/3 ich części.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego i zaskarżając go „w części orzeczenia o odpowiedzialności skazanego za czyn II, III i IV zarzucił:

- I. naruszenie prawa materialnego tj. art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i zakwalifikowanie każdego z zachowań skazanego A. G. jako czynów wyczerpujących znamiona przepisu art. 286 § 1 k.k., nie zaś ciągu przestępstw i w konsekwencji nieskazanie oskarżonego za jedno przestępstwo na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

a w konsekwencji

- II. określone w art. 439 § 1 pkt 4 w zw. z art. 25 § 1 pkt 2 w zw. z art. 35 § 1 k.k. uchybienie polegające na tym, że sąd niższego rzędu orzekał w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu.

Podnosząc te zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w B. wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego A. G. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza zarzutu pierwszego jak i jego uzasadnienie wskazują, że obrońca skazanego nie do końca rozróżnia instytucje określone w art. 12 k.k. i art. 91 § 1 k.k., o czym świadczy chociażby zarzucanie Sądowi równocześnie z jednej strony naruszenie art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie, a z drugiej strony poprzez nie przyjęcie ciągu przestępstw oraz wskazywanie, że czyny zarzucane w pkt II, III i IV

aktu oskarżenia stanowią jeden czyn zabroniony, a skazany dopuścił się popełnienia trzech przestępstw. Instytucje wskazane w tych przepisach obowiązują już od wielu lat, a więc brak jest obecnie potrzeby czynienia rozważań na ten temat, gdyż orzecznictwo w tym zakresie jest konsekwentne i jednoznaczne. Sąd Najwyższy wskazywał też już wielokrotnie, że przyjmowanie określonych zachowań jako „czynu ciągłego” z art. 12 k.k. czy też „ciągu przestępstw” z art. 91 § 1 k.k. należy do sfery ustaleń faktycznych, których w kasacji w sposób bezpośredni nie można kwestionować, a co w istocie czyni skarżący (por. postanowienie z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 334/14, LEX nr 1640275).

Zauważyć również należy, że na żadnym etapie postępowania w sprawie obrońca nie wskazywał, że skazany działał z góry powziętym zamiarem, natomiast Sąd I instancji w sposób wyczerpujący wykazał dlaczego przyjmuje, iż oskarżony popełnił trzy odrębne przestępstwa oraz dlaczego przyjął wskazaną w wyroku kwalifikację prawną z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. Obecnie dążenie przez skarżącego do wykazania, że jest ona błędna, gdyż należało przyjąć kwalifikację z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. może zostać potraktowane jako działanie obrońcy na niekorzyść skazanego, gdyż przepis art. 294 § 1 k.k. przewiduje obostrzoną odpowiedzialność karną za czyn z art. 286 § 1 k.k., a tego obrońcy czynić nie wolno.

W takiej sytuacji stwierdzić należało, że skoro w sprawie nie wykazano działania skazanego w z góry powziętym zamiarem, to nie było podstaw do przekazania sprawy do rozpoznania sądowi okręgowemu jako sądowi właściwemu do orzekania w pierwszej instancji. Nie doszło więc do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, gdyż to Sąd Rejonowy w B. był właściwy do rozpoznania sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego A. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.